

I känsliga ögonblick kan måleriska gester ifrågasätta sig själva. I sådana stunder kastar de sig från måleri mot teckning, från teckning mot måleri. Som i försök att slita sig. Vissa lägger sig slutligen på ena sidan av gränsen för att vila, andra verkar outtröttliga. Till slut finns bara spåren kvar. ”Vad händer när gesterna möter underlaget?” skvallrar de om att Marcus Wallström har frågat dem. Det tisslas och tasslas bland verken, om tänkbara svar. Över sorlet ringer frågan, fortfarande helt tydlig.

In sensitive moments, painterly gestures may question themselves. In such instances, they hurl from painting toward drawing, from drawing toward painting—as if in attempts to tear away. Some eventually settle on one side of the divide to rest, others seem tireless. In the end, only the traces remain. “What happens when the gestures meet the surface?” they whisper that Marcus Wallström has asked them. The works murmur amongst themselves, pondering possible answers. Above the hum, the question rings out, still completely clear.

– Hannes Östlund